

Večeře se svíčkovou

Večeře se odehrála v napjatém příměří. Schválně píšu slovo odehrála, protože jsme všichni trochu předstírali. Minulost minula. Nová paní domu, zářící vítězka a královna myslivny, těhotná žena jménem Alice, se snažila tvářit pokorně a přívětivě. Já napůl trucovitě a napůl odevzdaně. Ty ses přehnaně soustředila na jídlo. A táta? Táta se pokoušel uvolněně vykládat, jak zařídil hořejší patro. Samozřejmě i já tam mám svůj pokoj.

„Počkej, Maruško, až uvidíš, co jsem ti tam koupil!“

„Co?“

„Nech se překvapit.“

„Mně už ty překvapení dneska stačily.“

„Tohle tě potěší.“

„Myslíš?“

„Určitě.“

Celkem jsem plácala, co mě zrovna napadlo. Ale jak jinak jsem se mohla chovat? Jak jinak přijmout tuhle porážku neporážku?

Ovšem nová paní domu si dala záležet. Uvažila svíčkovou, kterou naservírovala s brusinkami, šlehačkou a plátkem citronu, a takové dobré knedlíky s nakrájenou houskou a zelenými bylinkami.

„Aličko, je to vynikající,“ chválil táta.

„Výborný,“ řekla jsi i ty.

Jenom já zarytě mlčela. Dobře, rozhodla jsem se kapitulovat, vzdala jsem se, ale to ještě neznamenal, že budu vítězku obdivovat. Nebo se jí dokonce kořit? Nemusela jsem s ní ani mluvit. Ale pokradmu, Johanko, pokradmu jsem ji pozorovala, zrovna tak jako ty, která jsi předstírala, že tě zajímá akorát jídlo.

Čeho jsem si postupně všimla: na rozdíl od mámy si vytrhávala obočí a na rozdíl od mámy měla kulatější obličej, který ukončovala malá kulatá brada. Na rozdíl od máminých velkých hnědých očí byly její hnědé oči mnohem zapadlejší. Na rozdíl od máminých černých kudrnatých vlasů si vlasy barvila na blond. Na rozdíl od máminých krátkých ulámaných nehtů si svoje dlouhé pěstěné nehty nalakovala na perletově růžovo. Každá úplně jiná. Zvenku a nejspíš i uvnitř. A napadlo mě – kdyby to bylo naopak, kdyby tady místo ní teď seděla moje máma a já pro ni byla cizí holka, nebo teda holka z prvního manželství, jak by se asi máma zachovala? A napadlo mě – když jsem si k tomu vzpomněla na Veverku –, že by se nejspíš nechovala tak mile a upozaděně, že by dala najevo, že k tátovi už patří a že to, ať chci, nebo ne, musím vzít na vědomí.

A co bylo nejzvláštnější – že přesně v tuhle chvíli jsem mámě fandila. Svoji mámě, když mně jako cizí holce ukázala, jak o tátu stojí.